

*Ona Yüce Bilge denir
Evrenin sırlarını o bilir
Belki bir gün gelir
Dünya, önünde eğilir*

I. BÖLÜM

Yüce Bilge Gidiyor

Gözlerden uzak, ağaçtan yapılmış küçük bir kulübe... Yüce Bilge evrenin sırlarını çözmeye adanmış ömrünün çoğunu burada geçirmişti. Ona sadece iki kişi eşlik etti. İlki kız kardeşinin torunuydu. Çocuk yaşta almıştı onu yanına. Yüce Bilge'ye göre kız kardeşinin oğlu, yani kendisinin yeğeni tam bir akılsızdı. Keşfettikleri sırları sır dilinde yazıya geçirmek yerine tüm insanlığa ilan etme yolunu seçmiş ve bunu hayatıyla ödemişti. Kardeşinin torunu, yanında beş yıl kalmıştı. Azıcık büyüyünce Yüce Bilge onun da annesiyle babasının yolundan gideceğini anlamıştı. Öğrenmeye çok meraklı ve bir o kadar da zeki olduğunu fark edip kovdu onu. İnsanın kardeşinin torununu çocuk denecek yaşta bir başına bırakması acımasızlıktı elbette ama Yüce Bilge vicdan konularında çok hassas bir insan değildi. Şu da vardı ki ona kötülük değil, iyilik yaptığını da düşünüyordu. Yanında kalmasına izin verseydi öğrendikleriyle başını belaya sokup zaten kendine feci bir son hazırlayacaktı.

Kardeşinin torunundan sonra hem ıraklığını hem de hizmetçiliğini yapması için bir başkasını aldı yanına. İkinci öğrencisi tam istediği gibi çıktı. Ne derse yapan ve onu öğreneyim bunu öğreneyim diye heveslenmeyen biri... Bilgi ile arası hiç iyi olmayan bu yardımcı, başka bir biçimde hizmetlerinin karşılığını elbette ki bekliyordu. Günü geldiğinde çok büyük bir güce sahip olacaktı. Yüce Bilge'nin bütün ömrünü adadığı planın bir parçasıydı o. İşte şimdi gün, bu planın en önemli kısmının başlayacağı gündü.

Yüz yaşını doldurmuş olan Yüce Bilge yatağındaydı. Yardımcı, başında bekliyordu. Yüce Bilge derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Onun son nefesi, Yardımcı'nın tutku ile beklediği hayatın ilk nefesi olacaktı. Yardımcı endişe ile kısa bir süre sessizliği dinledi ve rahatlayarak soluk verdi. İnanmakta zorlansa da efendisi gitmişti. Hiç sesini çıkarmadan sınıksız sıkı yumruklarını yere doğru sevinçle silkeledi. Zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Ellerini acele ile yatağa uzattı. Tam efendisinin göğsü hizasında katlanmış çarşafı başının üzerine çekecekken donup kaldı. Yüce Bilge gözlerini açtı:

“Ruhları benim! Bedenleri senin!”

Yardımcı korkuyla geri çekildi. Nasıl anlaştıklarını ikisi de çok iyi biliyordu. Gittikten sonra bunu söylemek için dönmesi çok saçmaydı. Yüce Bilge yeniden derin bir nefes aldı. Hiç de hayatı terk eder gibi bir hali yoktu. Hele gözlerindeki o parıltı... Gören, oyun olsun diye suyun altına dalmak için ciğerlerine hava doldurduğunu zannederdi. Yaşamın sunduğu her nimete aç, genç bir insan ancak

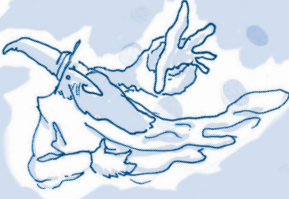
böyle ışıltılı bakardı. Tekrar gözlerini kapatınca Yardımcı bir öncekinden daha uzun süre bekledi. Ardından kalbini dinlemek için başını Yüce Bilge'nin göğsüne yaklaştırdı. Kalp atışlarını değil ama başka bir şey duydu:

“Söylediklerimi sakın unutma! Sakın! Sakın!”

Yardımcı bu defa korkudan çok hayal kırıklığı ile geri çekildi. Elbette ki unutmuyacaktı söylediklerini. Her şeyden önce kendi hayatının geriye kalan kısmını muhteşem biçimde yaşaması, onları yapmasına bağlıydı. Yüce Bilge yenisinden gözlerini kapattıysa da Yardımcı umutlanmadı. İçinden yirmiye kadar saydı. Yüce Bilge'nin gözlerini açıp bir şeyler söyleyeceğinden neredeyse emindi. Söylemedi. Bunun üzerine otuza kadar saydı. Yüce Bilge yine açmadı gözlerini. Eğilip kalbini kontrol etmeye çekiniyordu. Hiç sesini çıkartmadan içinden saymaya devam etti. Bin beş yüz kırk altıya geldiğinde durdu. Sonsuza kadar sayacak değildi. Bir yerde durması gerekiyordu. Eliyle omzunu sarsarak Yüce Bilge'yi yokladı. Göğsünü ve karnını dürttü. Bir tepki almayınca “Bitti” diye düşündü. Kenarından yavaşça tutup kaldırdığı örtüyü Yüce Bilge'nin başına doğru çeken eli, süzülen bir kelebekten daha fazla rahatsız etmiyordu havayı. Ne yazık ki Yardımcı'nın beklediği sonu müjdeleyen sessizlik, ani bir şaklama ile son buldu. Yüce Bilge, Yardımcı'nın bileğini atmaca gibi kavramıştı. Öyle güçlü tutmuştu ki Yardımcı iste se bile kaçamazdı.

“Ay'ın kendi ışığı yoktur. O da Dünya gibi Güneş'ten gelen ışıkla aydınlanır.”

Yardımcı duyduğuna inanamadı. Yüce Bilge ona evren hakkında bir bilgi veriyordu. Oysa ulaştığı sırları ondan saklamak

için
 her şeyi
 yapardı.
 Duyduğu bu
 cümleyle gerçekten
 rahatladı. Demek ki
 Yüce Bilge sahiden gidi-
 yordu. Yüce Bilge, bunu doğru-
 lamak ister gibi, “Gidiyorum,” dedi.

Ve gitti. Yüce Bilge tıpkı kendisinden önce-
 ki ustaları gibi hayatını evrenin sırlarını çözmeye adanmış,
 bulduklarını Sırlar Kitabı'na özel bir dille ve şiir olarak yaz-
 mıştı. En son ulaştığı bilgi şuydu: Ay, hem kendi etrafındaki
 hem de Dünya'nın etrafındaki bir turunu aynı sürede ta-
 mamlar. Bu süre yaklaşık 29 gündür. Ay'ın hep aynı yüzünü
 görmemizin sebebi budur. Gezegenlerin hareketlerini, gün-
 lerin, gecelerin ve mevsimlerin oluşumunu hep çözmüştü.
 Böylelikle yaşarken yapması gerekenler bitmişti. Öyle olma-
 saydı belki bir yüz yıl daha yaşardı. Yeni bir başlangıca bir
 an önce ulaşmak için sabırsızlanarak gitti. Yeni bir başlan-
 gıç... Nasıl mı? Öncelikle Irade Taşı'ndan bahsetmeli. Yüce
 Bilge'nin hayattayken ulaştığı sırların tüm gücü Irade Ta-
 şı'na devrediliyordu. Kendisinden önceki ustalar giderken
 de aynısı olmuştu. Irade Taşı, Yüce Bilge'den sonra gök taş-
 larını, Ay'ı ve Dünya dışında Güneş sistemindeki tüm diğer
 gezegenleri kontrol etme gücüne ulaşacaktı. Az önce ulaştı
 demek daha doğru olur. Yardımcı kendinden geçmiş biçim-
 de bağırmaya başladı:

“Oldum! Oldum! Ben oldum!”

O, Irade Taşı'nın yeryüzündeki sahibi olacaktı. Yüce Bilge'nin gücünü bu dünyada kanlı canlı yaşarken o kullanacaktı. Tabii bunun için başarması gerekenler vardı. Sevinç sarhoşluğu içinde işin o tarafını düşünmüyordu. Yardımcı, Yüce Bilge'nin zannettiğinden çok daha hırslı bir insandı. Kırk yıl boyunca Yüce Bilge'ye kölelik yaptı. Yani çorbayı içmek için inatla tekkeyi bekledi. Hırstan gözü dönmüş olmayan hiçbir ölümlü hayatının onca yılını bu şekilde feda etmezdi.

Yüce Bilge bir gezegen olarak Dünya'nın da gizemine ulaşmıştı ama bu onu kontrol edebilmesi için yeterli değildi; çünkü Dünya insan denen bir başka sır küpüne sahipti. İnsanın sırrı çözülmeden Dünya kontrol edilemezdi. Yo, tam olarak öyle değil... Bunu aşmanın bir yolu vardı ve o yol sayesinde Yüce Bilge Irade Taşı'nın içinde sonsuz yaşam keyfini sürebilecekti. Dünya'nın bunun karşılığında ödeyeceği bedel biraz ağırsa da Yüce Bilge işin o tarafı konusunda kaygı duymuyordu. Ona sorsanız kim olsa bu fırsatı tepmezdi. Sonsuz yaşam şansını yani... Hem bu şansı kendisi yaratmıştı. Gezegenlerin sırrını çözüp söze dönüştürdüğü için Irade Taşı o kadar güçlüydü. Irade Taşı o kadar güçlü olmasaydı ona degen su da büyülmazdı. Evet evet, mesele biraz karışık. Tam olarak neler olduğunu anlamak için yorulana kadar “Oldum! Ben oldum!” diye bağırmaya devam eden Büyücü'yü takip etmek lazım. Büyücü?.. Efendisi gittikten sonra o bir büyücü oldu. Aslında büyücülüğünü ilan etmekte biraz acele ediyordu. Hiç zaman kaybetmeden

mirası teslim alması gerekliydi. Her şeyden önce Őu kafayı Őiire takmıŐı olan tuhaf dağ vardı. Sonra efendisinin anlatığına göre hiç de sevimli olmayan o yaratıkla görüŐmesi gerekiyordu. Büyücü Őu an bunlarla ilgili olarak kaygılanmıyordu; çünkü Yüce Bilge'ye güveniyordu. Onun her Şeyi düŐünmüŐ olduğundan emindi.

Efendisinin emrine uygun olarak içinde yıllarca yaŐadıđı kulübeyi ateŐe verdi. Hemen ardından zafer yolunda ilerlemek üzere göge yükselen alevlere sırtını dönerek yürümeye başladı. Omzunda asılı torbasında  önemli Şey vardı: Harita, Sırlar Kitabı ve büyülü toz...

